

Sygn. akt IX Ka 46/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

**Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara**

**Sędziowie: SSO Anna Szeliga**

**SSO Krzysztof Sójka (spr.)**

**Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2014 roku

sprawy S. S.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 20 listopada 2013 roku sygn. akt II K 772/13

zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że oskarżonego S. S. w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 2 lipca 2013 r w S. w woj. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu prowadził w ruchu lądowym samochód marki F. (...) nr rej (...) to jest za winnego popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie tegoż przepisu w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 700 (siedemset) złotych; na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1, 2 i 4 kw orzeka wobec S. S. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku i na jego poczet zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 2 lipca 2013 r; zasądza od S. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 233 (dwieście trzydzieści trzy) złote tytułem wydatków w sprawie.

IX Ka 46/ 14

## UZASADNIENIE

S. S. oskarżony został o to, że :

w dniu 02 lipca 2013 r. w S. woj. (...) w ruchu lądowym prowadził pojazd marki F. (...) o nr. rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Starachowicach wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie sygn. akt IIK 772/ 13 orzekł:

I. S. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 178 a § 1 kk i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk, art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

II. na podstawie art. 42 §2 kk, art. 43 § 1 kk orzekł wobec S. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,

III. na podstawie art. 63 § 2 kk zaliczył S. S. na poczet orzeczonego wyżej środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od 02 lipca 2013 roku do nadal,

IV. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od S. S. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 200 (dwustu) złotych

V. zasądził od S. S. na rzecz Skarbu Państwa 283 (dwieście osiemdziesiąt trzy) złotych tytułem kosztów sądowych

Apelację od wyroku tego w całości na korzyść oskarżonego wywiódła obrońca oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzuciła:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę przepisów postępowania, to jest art. 5 § 2 k.p.k. w zakresie nierozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości, jakie winny nasunąć się Sądowi I instancji, dotyczących rzeczywistego stężenia alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu podczas zarzucanego mu czynu, biorąc pod uwagę analizę wyników badań urządzeniem kontrolno-pomiarowym oraz niepewność pomiarową urządzenia badającego;

2. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w faktycznych ustaleniach Sądu. przyjętych za jego podstawę, wynikający z nieprawidłowej oceny dowodów, wyrażający się błędnym uznaniem, iż:

a) stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu wynosiło 0.26 mg/1 i przez to przypisanie oskarżonemu winy za czyn z art. 178a § 1 k.k., podczas gdy z prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych, w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, w tym przede wszystkim opinii biegłej wynika, iż nie da się w sposób jednoznaczny i niewątpliwy ustalić, czy stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu przekraczało, bądź prowadziło do przekroczenia granicy stanu nietrzeźwości, to jest 0.25 mg/1;

b) przyjęcie, iż oskarżony działał umyślnie, podczas gdy biorąc pod uwagę treść zeznań oskarżonego, fakt iż wypił on tylko jedno piwo. a prowadzenie pojazdu rozpoczął dopiero po godzinie od spożycia alkoholu, mógł nie zdawać sobie sprawy, iż stężenie alkoholu w jego organizmie oscyluje wokół granicy nietrzeźwości;

wnosząc o

uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego S. S. jest zasadna, o ile podnosi zarzut obrazę prawa procesowego, a to art. 5 § 2 kpk, która ma wpływ na treść orzeczenia – art. 438 pkt 2 kpk. Konsekwencją takiego ustalenia, jest zmiana wyroku tak jak w sentencji Sądu Odwoławczego, a tym samym brak podstaw do uwzględnienia końcowego wniosku apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Rozpoznanie środka odwoławczego, apelacji obrońcy oskarżonego ograniczone zostało do rozpoznania uchybienia, o którym mowa powyżej, bowiem rozpoznanie apelacji w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień wskazanych w apelacji było bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania – art. 436 kpk.

Wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy przyjął za udowodniony fakt prowadzenia przez oskarżonego w dniu 2 lipca 2013 r. samochodu F. (...) w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, skoro w wydychanym powietrzu podczas badania oskarżonego na zawartość alkoholu uzyskano wyniki o, 26 mg/l i o, 27 mg/ l.

Ustalenia w tym zakresie jak to wynik z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia sąd ten poczynił w oparciu o dowód z wyjaśnień oskarżonego, protokół z przebiegu badania trzeźwości oskarżonego, oraz notatkę urzędową policjanta K. Z. (k. 45).

Pomijając oczywistą nieprawidłowość sądu orzekającego jaką było niewątpliwie powołanie się na dowód z notatki urzędowej, co pozostaje w sprzeczności z treścią art. 174 kpk podkreślić należy, że sąd ten czyniąc ustalenia faktyczne nie uwzględnił w ogóle dowodu z opinii biegłej M. K. z Laboratorium (...). Ś. W. (...) spółka jawna, który to dowód dopuścił sąd na rozprawie w dniu 27 września 2013 r (k. 28). Z dowodu z opinii w/wym biegłej należało wnioskować, że istnieją wątpliwości, których nie da się obecnie usunąć, a więc takie, o których mowa w art. 5 § 2 kpk co do stanu nietrzeźwości oskarżonego S. S. w chwili zatrzymania go do kontroli drogowej i poddaniu badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Z dalszej treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że sąd orzekający opinię powyższą uznał za pełną, jasną i nie zawierającą sprzeczności, a więc odpowiadającą warunkom art. 201 kpk. O takim stanowisku sądu świadczy również fakt, że sąd nie uznał za konieczne przesłuchanie biegłej na rozprawie celem ewentualnego uzupełnienia treści opinii pisemnej.

Skoro tak, to nie można zaakceptować stanowiska Sądu orzekającego, że bezspornym jest, iż oskarżony kierował samochodem w stanie nietrzeźwości, a nie jedynie po użyciu alkoholu tak jak stanowi to przepis art. 87 § 1 kw.

Biegła bowiem w swojej opinii wskazała przedziały, w których mogły mieścić się wyniki badań na zawartość alkoholu w wydychanym u oskarżonego w dniu 2 lipca 2013 r. uwzględniając świadectwa wzorcowania wydane dla urządzenia pomiarowego A. I., którym badany był oskarżony.

Jest oczywistą rzeczą, że skoro sąd nie mógł w żaden inny sposób zweryfikować tych czynników winien zgodnie z zasadą in dubio pro reo przyjąć wyniki najkorzystniejsze dla oskarżonego, a to oznacza, że przy powyższym badaniu wynik oscylowałby w granicach o, 24 mg/l a przy drugim w granicach o, 25 mg/ l.

Oznacza to, że zgodnie z wymogiem art. 115 § 16 kk nie można było uznać, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Jego stan natomiast dawał podstawę do przyjęcia, że prowadził on taki pojazd w stanie po użyciu alkoholu tak jak stanowi o tym przepis art. 87 § 1 kw.

Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżony wyrok na korzyść oskarżonego nie widział potrzeby jego uchylecia, tak jak we wniosku obrońcy zawartym w treści apelacji.

Biorąc pod uwagę zagrożenia ustawowe wykroczenia z art. 87 § 1 kw oraz uwzględniając dyrektywy wymiaru kary określone w art. 33 § 1 i 2 kw, a także dyrektywy wymiaru kary grzywny z art. 24 § 1 i § 3 kw Sąd Okręgowy orzekł wobec obwinionego karę 700 zł grzywny.

W oparciu o przepis art. 87 § 3 kw Sąd ten orzekł wobec obwinionego obligatoryjny środek karny, zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od 2 lipca 2013 r.

Okres na który orzeczono w/wym środek karny uwzględnia wysokość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego oraz stworzony przez niego stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Obwiniony kierował samochodem w mieście S. w godzinach o znacznym natężeniu ruchu, a więc stworzone przez niego zagrożenie bezpieczeństwa tego ruchu było niewątpliwie znaczne.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy co do meritum orzekł na podstawie art. 437 § 1 kpk, zaś odnośnie kosztów sądowych na podstawie art. 634 kpk i art. 10 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U z 1983 r. nr 49, poz 223 z późn. zm.).

(SSO Anna Szeliga) (SSO Zbigniew Karamara) (SSO Krzysztof Sójka)